

LBRIS

We know
books

Editor: Anca Eftime

Redactor: Cristina Stan
DTP: Simona Rădulescu

King of Wrath, Ana Huang

Copyright © 2022. KING OF WRATH by Ana Huang
The moral rights of the author have been asserted.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2025, Editura Epica.

ISBN: 978-606-9713-92-1

București, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HUANG, ANA

Regele furiei : King of Wrath / Ana Huang ; trad. din lb.
engleză și note de Mădălina Mangalagiu. - București : Epica, 2025
ISBN 978-606-9713-92-1

I. Mangalagiu, Mădălina (trad. ; note)

821.111

ANA HUANG

REGELE FURIEI

— KING OF WRATH —

SERIA
KINGS OF SIN,
CARTEA I

Traducere din limba engleză și note de
MĂDĂLINA MANGALAGIU

EpicLove

CAPITOLUL I

Vivian

— Nu-mi vine să cred că a venit și el! Nu participă niciodată la evenimentele de genul acesta, decât dacă sunt găzduite de vreun prieten de-ai lui.

— Ai văzut că l-a detronat pe Arno Reinhart în topul miliardarilor alcătuit de *Forbes*? Săracul Arnie aproape că a suferit o cădere nervoasă în restaurantul Jean-Georges când a aflat.

Șușotelile au început cam pe la jumătatea evenimentului anual de strângere de fonduri al Frederick Wildlife Trust, pentru animalele pe cale de dispariție.

Anul acesta, micuțul fluierar gri era presupusa vedetă a spectacolului, dar niciunul dintre cei două sute de invitați nu discuta despre soarta păsării în timp ce savura cannoli cu caviar și beau șampanie Veuve Clicquot.

— Am auzit că vila familiei lui de pe malul Lacului Como e în curs de renovare și că îi costă *un milion* de dolari. Casa aia e veche de secole, deci bănuiesc că era și cazul...

Șușotelile se auzeau din ce în ce mai tare și erau urmate de ocheade și suspine.

Nu m-am întors să văd cine îi agita atât de tare pe membrii obișnuiți din înalta societate a Manhattanului. Nu-mi prea

păsa. Eram extrem de concentrată asupra unei anumite moștenitoare, a cărei familie deținea un lanț de magazine. Aceasta se îndrepta spre masa cu produse promoționale, purtând pantofi cu toc amețitor de înalt. A aruncat repede o privire în jur, apoi a luat una dintre pungile cu cadouri personalizate și a vârât-o în geantă. Imediat ce s-a îndepărtat de masă, am rostit în microfonul căștilor:

— Shannon, cod roz la masa cu produse promoționale! Află a cui era punga pe care a luat-o și înlocuiește-o cu alta.

Fiecare pungă din seara asta conținea produse în valoare de peste opt mii de dolari, dar era mai ușor să acoperim noi costul decât să-i cerem socoteală moștenitoarei familiei Denman.

Asistenta mea a mârâit:

— *Iar* Tilly Denman? Nu are destui bani să-și cumpere tot ce găsește pe masa aia și să-i mai și rămână câteva milioane?

— Ba da, dar nu e vorba de bani, ci de adrenalină, am răspuns eu. Hai, fugi! Îți iau mâine o budincă de la brutăria Magnolia, ca să mă revanșez pentru sarcina obositoare de a înlocui punga. Și, pentru numele lui Dumnezeu, află unde s-a dus Penelope! Ea ar trebui să păzească masa cu cadouri.

— Ha-ha! a exclamat Shannon, imitându-mi tonul sarcastic. Bine, mă ocup de pungile cu cadouri și de Penelope, dar mă aștept să primesc o budincă *mare* mâine.

Am râs și am scuturat din cap. Cât se ocupa ea de problema cadourilor, eu dădeam roată încăperii, cu ochii pe alte posibile dezastre.

Când începusem să profuez în acest domeniu, mă simțeam ciudat să organizez evenimente la care, în mod normal, aș fi fost invitată. Dar, pe parcursul anilor, mă obișnuisem, iar salariul îmi permitea să fiu oarecum independentă de ai mei.

Salariul nu consta în bani din fondul meu fiduciar, nici din moștenire. Erau bani pe care îi câștigam cinstit, ca organizatoare

de evenimente de lux în Manhattan. Îmi plăcea să organizez evenimente frumoase de la zero, iar oamenii bogați se dădeau în vânt după lucrurile frumoase. Cu toții aveam de câștigat din treaba asta.

Făceam iarăși probe de sunet pentru discursul de deschidere care urma să aibă loc ceva mai târziu, când am văzut-o pe Shannon repezindu-se spre mine.

— Vivian! Nu mi-ai zis că e și el aici! a spus ea printre dinți.

— Cine?

— *Dante Russo*.

Am alungat toate gândurile despre pungile de cadouri și verificările de sunet. Mi-am îndreptat iute privirea spre Shannon. Ochii îi străluceau și era roșie în obraji.

— Dante Russo? am întrebat și mi-a stat inima. Dar n-a acceptat invitația!

— Da, păi, el nu ține cont de vreo regulă, a răspuns ea entuziasmată. Nu-mi vine să cred că și-a făcut apariția! Oamenii o să vorbească despre asta *săptămâni întregi!*

Acum înțelegeam de ce toată lumea șușotea mai devreme.

Dante Russo, enigmaticul director executiv al Russo Group, un conglomerat de firme de lux, rareori participa la evenimentele publice care nu erau găzduite de el însuși, de unul dintre prietenii săi apropiați sau de unul dintre asociații săi de afaceri. Frederick Wildlife Trust nu se încadra în niciuna dintre aceste categorii.

Era, de asemenea, printre cei mai bogați oameni și, ca atare, unul dintre cei mai cunoscuți și urmăriți bărbați din New York. Shannon avea dreptate. Oamenii o să vorbească despre prezența lui aici săptămâni la rând, poate chiar luni bune.

— Foarte bine, am zis, încercând să-mi stăpânesc bătăile inimii. Poate că o să dea mai multă importanță problemei pășării fluierar.

— Vivian, nimănui nu-i pasă.

Shannon și-a dat ochii peste cap, apoi s-a oprit brusc, a aruncat o privire prin încăpere și mi-a șoptit:

— *Nu dă nimeni doi bani* pe păsări. Mă întristează că sunt pe cale de dispariție, dar hai să fim sinceri, oamenii au venit aici pentru bârfe.

Avea dreptate, din nou. Totuși, indiferent de motivul pentru care se aflau aici, invitații strângeau bani pentru o cauză bună, iar evenimentele îmi țineau afacerea pe piață.

— Subiectul important din seara asta, a continuat Shannon, e cât de bine arată Dante. N-am mai văzut niciodată un bărbat care să arate așa de bine îmbrăcat în costum.

— Ai un iubit, Shan.

— Și ce-i cu asta? Avem voie să ne minunăm de frumusețea altor oameni.

— Da, păi, eu cred că te-ai *minunat* destul. Trebuie să ne facem treaba, nu să ne holbăm la invitați, am zis și am împins-o încet spre masa cu deserturi. Mai aduci niște tarte vieneze? Au rămas cam puține.

— Ce mai știi să strici cheful omului! a mormăit ea, dar s-a conformat.

Am încercat să mă concentrez iar asupra probei de sunet, însă nu m-am putut abține să nu îl caut cu privirea pe invitațul-surpriză. Am aruncat o otheadă spre DJ și spre ecranul care arăta o pasăre fluierar tridimensională, iar privirea mi-a zăbovit asupra grupului de oameni de la intrare.

Erau atât de mulți, încât nu puteam să-i văd decât pe cei din margine, dar aș fi pus pariu pe toți banii mei că Dante era în centrul atenției. Suspiciunile mi-au fost confirmate când grupul s-a răsfiat puțin și i-am văzut părul brunet și umerii lați.

Un val de conștientizare mi-a străbătut spinarea.

Eu și Dante ne învârteam în cercuri sociale relativ apropiate, dar nu făcuserăm niciodată cunoștință. Având în vedere câte auzisem despre reputația lui, eram mulțumită că nu ne cunoscuserăm.

Totuși, prezența lui era puternică și i-am simțit magnetismul din cealaltă parte a sălii.

O vibrație insistentă m-a scăpat de furtivele de pe piele și mi-am întors privirea de la fanii lui Dante. Am simțit un gol în stomac când mi-am scos telefonul din poșetă și am văzut cine mă suna.

N-ar trebui să răspund când mă sună un apropiat în timpul unui eveniment de la muncă, dar pur și simplu nu puteam să-l ignor pe Francis Lau. M-am asigurat că nicio urgență nu-mi solicita atenția, apoi m-am strecurat în cea mai apropiată baie.

— Bună, tată!

Am rostit salutul formal cu ușurință, după douăzeci de ani de exercițiu.

Obişnuiam să-i spun „tati”, dar după ce Lau Jewels devenise o companie de succes și ne mutaserăm din apartamentul nostru îngrămadit, de două camere, în vila din Beacon Hill, el insistase să-i zic „tată”. Aparent, suna mai „s sofisticat” și mai „aristocratic”.

— Unde ești? m-a întrebat cu o voce profundă. De ce se aude un ecou?

— Sunt la muncă. M-am dus în baie ca să-ți răspund, i-am zis, sprijinindu-mă de chiuvetă.

Apoi m-am văzut obligată să adaug:

— Organizez un eveniment caritabil pentru pasărea fluierar, care e pe cale de dispariție.

Am zâmbit când l-am auzit oftând adânc. Tata nu prea avea răbdare să asculte discuții despre cauzele obscure pe care oamenii

le foloseau drept pretext pentru a se distra. Însă participa și dona și el, fiindcă așa se cuvenea.

— În fiecare zi aud despre vreun animal pe cale de dispariție, a mormăit el. Mama ta e în comitetul de strângere de fonduri pentru un pește sau ceva de genul, de parcă noi nu mâncăm fructe de mare în fiecare săptămână.

Mama mea, fostă esteticiană, devenise o mondenă get-beget și era membră a unui comitet de caritate.

— Din moment ce ești la muncă, nu te țin mult. Ne-ar plăcea să ni te alături vineri seară la cină. Vrem să-ți dăm o veste importantă.

În ciuda formulării, nu era o simplă invitație, ci suna mai mult a obligație.

— Vinerea *asta*? am întrebat și mi-a pierit zâmbetul.

Era marți, iar eu locuiam în New York. Ai mei, în Boston. Era prea din scurt chiar și pentru ei.

— Da, a adăugat tata, fără să mai adauge alte detalii. Cina este la șapte. Să nu întârzi!

După aceea a închis.

Am ținut telefonul la ureche pentru încă o clipă. Mi-a alunecat din mâna umedă și aproape că s-a izbit de podea, dar l-am prins și l-am băgat înapoi în geantă.

Amuzant că o singură propoziție putea să mă tulbure!

Vrem să-ți dăm o veste importantă.

Oare se întâmplase ceva în firmă? Se îmbolnăvisese cineva? Era cineva pe moarte? Voiau ai mei să vândă casa și să se mute în New York, așa cum mă amenințaseră cândva?

Mintea mea o lua razna de la atâtea întrebări și posibilități.

Nu aveam un răspuns, dar un lucru îmi era clar: o convocare de urgență la conacul Lau nu era niciodată de bun augur.

CAPITOLUL 2

Vivian

Salonul părinților mei semăna cu imaginea unei încăperi scoase din revista *Architectural Digest*. Canapelele confortabile erau așezate în unghi drept față de mesele din lemn sculptat; seturile de cești din porțelan, pentru ceai, stăteau înghesuie pe lângă tot felul de flecușețe decorative. Chiar și aerul era rece și impersonal, ca un odorizant generic scump.

Unii oameni aveau case; ai mei aveau o piesă de rezistență.

— Pielea ta pare ternă, a zis mama în timp ce mă cerceta cu privirea. Ți-ai mai făcut tratamentele lunare?

Stătea în fața mea, iar pielea îi strălucea ca o perlă.

— Da, mamă, am răspuns eu.

Mă dureau obrazii de la zâmbetul politicoș și forțat. Ajunsesem în urmă cu zece minute în casa unde copilărisem și deja îmi fusese criticat părul (prea ciufulit), unghiile (prea lungi), iar acum și tenul.

O seară ca oricare alta la reședința Lau.

— Foarte bine! Ține minte, trebuie să te îngrijești. Nu ești căsătorită încă.

M-am abținut să oftez. *Iar discuția asta!*

În ciuda carierei mele înfloritoare în Manhattan, unde piața de planificare a evenimentelor era mai acerbă decât lichidările de stoc ale produselor de lux, părinții mei erau obsedați de faptul că nu aveam un iubit și că, prin urmare, nu aveam să mă căsătoresc curând.

Îmi tolerau munca pentru că nu mai era ceva obișnuit ca o moștenitoare să stea degeaba, dar *își doreau enorm* un ginere care să le sporească popularitatea în cercurile bogaților.

Și noi eram bogați, însă nu aveam să facem niciodată parte din grupul celor care își moșteniseră averile de la generațiile anterioare. Nu în generația asta, cel puțin.

— Sunt încă tânără, am răspuns eu, răbdătoare. Am destul timp la dispoziție să cunosc pe cineva.

Aveam doar douăzeci și opt de ani, dar părinții mei se comportau de parcă urma să devin paznicul unei cripte odată cu împlinirea vârstei de treizeci de ani.

— Ai aproape treizeci de ani. Nu întinerești și *trebuie* să începi să te gândești la căsătorie și la copii. Cu cât aștepti mai mult, cu atât găsești mai greu pe cineva.

— *Mă gândesc* și la asta.

La anii de libertate pe care îi mai am înainte să fiu forțată să mă căsătoresc cu un bancher care are un numeral ordinal după numele său.

— Cât despre întinerit, de-aia există botoxul și operațiile estetice, am adăugat.

Dacă soră-mea ar fi fost aici, ar fi râs. Dar, fiindcă nu era prezentă, gluma mea a fost considerată mai nereușită decât un suflu crud.

Mama a făcut o grimasă. Lângă ea, tata și-a unit sprâncenele groase și aproape cărunte.

În vârstă de șaiszeci de ani, vioi și în formă bună, Francis Lau era întruchiparea directorului executiv care pornise de jos. Datorită lui, Lau Jewels, un magazin mic, de familie, devenise o multinațională aflată de peste trei decenii pe piață. O singură privire tăcută din partea lui era de ajuns ca să mă fac mică în fața lui.

— De fiecare dată când aducem în discuție căsătoria, tu glumești, a zis el, pe un ton dezaprobat. Căsătoria *nu* e o glumă, Vivian. E un lucru important în familia noastră. Ia-o drept exemplu pe sora ta. Datorită ei, avem conexiuni cu familia regală din Eldorra.

Mi-am mușcat limba atât de tare, încât am simțit gust de sânge.

Sora mea se căsătorise cu un conte eldorran, văr de gradul doi de-al reginei aceluia regat. Deci „conexiunile” cu familia regală din micul regat european erau o exagerare, dar în ochii tatălui meu, un statut de aristocrat tot era important.

— Știu că nu e o glumă, am zis eu și m-am întins după ceai, fiindcă trebuia să-mi țin mâinile ocupate. Dar nu e nici ceva la care trebuie să mă gândesc *în momentul de față*. Ies la întâlniri. Văd ce opțiuni am. Sunt o mulțime de burlaci în New York. Trebuie doar să-l găsesc pe cel potrivit pentru mine.

Nu le-am mai menționat detaliile neplăcute, cum ar fi că erau mulți burlaci în New York, dar că cei heterosexuali, cu bun-simț și întregi la minte erau și mai puțini.

Ultimul tip cu care ieșisem la o întâlnire încercase să mă convingă să particip la o ședință de spiritism, în care să o contactez pe mama lui moartă. Voia ca aceasta să „mă cunoască și să mă aprobe”. Evident, nu ne mai văzuserăm de atunci.

Dar nu era nevoie ca ai mei să știe acest aspect. Din punctul lor de vedere, eu ieșeam la întâlniri cu tipi chipeși, moștenitori de fonduri de investiții.

— Ți-am oferit destul timp să-ți găsești un partener în ultimii doi ani, a zis tata, care părea neimpresionat de discursul meu. N-ai mai avut niciun iubit serios de la ultima ta *relație*. E clar că nu te prea interesează problema, așa că am decis să mă ocup eu de ea.

Am încremenit cu ceașca de ceai în mână.

— Adică?

Credeam că vestea importantă este despre sora mea sau despre companie. Dar dacă...

Mi-a înghețat sângele în vine. *Nu, n-are cum.*

— Adică ți-am făcut rost de perechea perfectă.

Tata mi-a dat vestea fără niciun avertisment și fără nicio emoție.

— Am avut puțin de tras, dar am bătut palma, a adăugat.

Ți-am făcut rost de perechea perfectă.

Cuvintele lui mi-au străpuns pieptul și era cât pe-acți să-mi pierd cumpătul. Am trântit ceașca de ceai pe farfurioară, iar mama s-a încruntat. Pentru prima dată, eram prea ocupată să înțeleg ce se întâmplă ca să îmi mai fac griji de ce credea ea.

Căsătoriile aranjate erau o practică obișnuită în lumea noastră, a marilor afaceriști și a jocurilor de putere, și nu erau considerate parteneriate romantice, ci doar niște alianțe. Ai mei îi aranjaseră căsătoria soră-mii pentru un titlu regal. Știam că îmi va veni și mie rândul. Doar că nu mă așteptam să se întâmple atât de... *atât de repede.*

Simțeam un amestec de șoc, teamă și groază. Mi se cerea să închei un contract pe viață, pentru care tatăl meu avusese „puțin de tras”.

Fix ce vrea orice femeie să audă.

— Te-am lăsat de capul tău mult prea mult timp, iar înrudită cu acest bărbat ne va aduce multe avantaje, a continuat tata. Sunt sigur că o să fii și tu de acord după ce îl vei cunoaște, la cină.

Amestecul de senzații de mai devreme s-a transformat într-o otrăvă care mă măcina pe dinăuntru.

— Cină? Adică cina *de diseară*?

Vocea îmi suna distantă și ciudată, de parcă eram într-un coșmar.

— De ce nu mi-ai zis mai devreme?

Să fiu luată prin surprindere cu o căsătorie aranjată era deja nasol. Să îmi cunosc viitorul logodnic fără să mă pregătesc dinainte era de o sută de ori mai rău. Nu era de mirare că mama mă critica mai mult decât de obicei. Îl avea ca invitat pe viitorul ei ginere.

Brusc am simțit un gol în stomac, iar posibilitatea de a vomita pe prețiosul covor persan al maică-mii era pe cale să devină realitate. Totul se întâmpla prea repede: invitația la cină, vestea logodnei, întâlnirea iminentă — mi se învârtea capul.

— Nu și-a confirmat prezența până azi, din cauza unor complicații legate de planificare, a zis taică-meu și și-a aranjat cămașa. Cândva tot trebuia să-l cunoști. Nu contează dacă o să se întâmple diseară, peste o săptămână sau peste o lună.

De fapt, contează. Există o diferență între a fi pregătită să-l cunosc pe logodnicul meu și a-l cunoaște așa, dintr-odată.

Replica îmi stătea pe limbă, dar nu aveam cum să-i arunc cuvintele astea în față. Nu aveai voie să comentezi în casa Lau. Trebuia să mă supun regulilor, chiar dacă eram adultă. În caz contrar, aveam să îndur pe loc o pedeapsă și un potop de cuvinte răioase.

— Vrem să ne mișcăm cât mai repede posibil, a adăugat mama. O să ne ia ceva timp să planificăm o nuntă ca la carte, iar logodnicul tău e... ăăă... greu de mulțumit.

Ce amuzant că deja îl numea „logodnicul” meu, când eu nici măcar nu-l întâlnisem pe tip!

— *Mode de Vie* l-a numit anul trecut unul dintre cei mai eligibili burlaci cu vârsta sub patruzeci de ani. E bogat, frumos, puternic. Sincer, tatăl tău s-a întrecut pe sine, a zis ea și l-a bătut ușor pe braț pe tata, radiind de fericire.

Nu o mai văzusem atât de încântată de când reușise să organizeze licitația de vinuri a Boston Society, anul trecut.

— Super..., am zis și buzele mi-au tremurat în timp ce încercam să-mi păstrez zâmbetul.

Cel puțin partenerul meu avea, probabil, toți dinții în gură. Nu m-aș fi mirat dacă ai mei mi-ar fi găsit vreun miliardar ramolit, aflat pe patul de moarte.

Banii și statutul erau importante, restul, mai puțin. Am inspirat adânc și m-am abținut să mă gândesc la *asta*.

Vino-ți în fire, Viv!

Oricât de supărată eram pe ai mei că mă pusese în această situație, puteam să-mi pierd mințile mai târziu, *după* ce se încheia seara. Nu era ca și cum îmi permiteam să mă opun. Dacă m-aș împotrivi, ai mei m-ar dezmoșteni.

În plus, viitorul meu soț — mi s-a întors iar stomacul pe dos — avea să-și facă apariția din moment în moment, și nu puteam să fac scandal.

Mi-am șters palma de coapsă. Eram năucită, dar mă ascundeam sub masca pe care o purtam mereu acasă. Eram detașată, calmă, respectabilă.

— Deci, am înghițit eu în sec și m-am forțat să vorbesc pe un ton relaxat, domnul perfect are și un nume sau e cunoscut doar după averea lui?

Nu-mi aduceam aminte de toți bărbații din topul *Mode de Vie*, iar cei pe care îi *știam* nu-mi inspirau multă încredere. Dacă el...

— Doar străinii mă știu după avere. Prietenii și familia îmi știu numele.

Am încremenit când i-am auzit brusc vocea joasă în spatele meu. Era atât de aproape, că puteam să-i *simt* cuvintele pe propriul corp. Alunecau pe pielea mea precum mierea încălzită de soare — bogate și senzuale, cu un ușor accent italian. Fiecare nerv din corp mă furnica de plăcere.

M-am încălzit deodată, din cap până în picioare.

— Ah, aici erai! a zis tata și s-a ridicat, cu o privire ciudat de triumfătoare. Mulțumesc că ai venit, deși ai fost anunțat din *scord*!

— Cum aș putea rata ocazia de-a o cunoaște pe fiica dumneavoastră adorabilă?

A rostît cuvântul „adorabilă” cu o urmă de batjocură, ceea ce a risipit instantaneu orice atracție pe care o aveam față de vocea lui. Un val rece ca gheața mi-a spulberat arșița din vene. *S-a zis cu domnul perfect!*

Când venea vorba despre oameni, învățasem să-mi urmez intuiția, iar intuiția îmi spunea că posesorul vocii era la fel de încântat de cină cum eram și eu.

— Vivian, salută-l pe invitatul nostru!

Dacă maică-mea ar fi zâmbit și mai larg, probabil și-ar fi rupt fața în două.

Mă așteptam să își sprijine obrazul în mână și să suspine visătoare, ca o școlăriță îndrăgostită. Dar mi-am scos bărbia în afară și mi-am alungat imaginea oribilă din minte.

M-am ridicat.

M-am întors.

Și am rămas fără aer.

Păr brunet, des. Ten măsliniu. Un nas puțin coroiat, care mai degrabă îi sporea farmecul profund masculin.

Îmbrăcat în costum, viitorul meu soț arăta răvășitor. Nu avea acel gen de frumusețe convențională, dar prezența lui era atât de puternică și de convingătoare, încât absorbea tot oxigenul din încăpere, ca o gaură neagră care înghițea o stea nou-născută.

Existau bărbați care arătau bine, și exista *el*. Spre deosebire de vocea lui, fața lui îmi era extrem de cunoscută. Am rămas mută de uimire.

Imposibil! Nu avea cum să fie el logodnicul meu. Sigur era o glumă.

— Vivian? m-a muștrat mama.

Ah, da! Cină. Logodnic. Întâlnirea.

Mi-am revenit din stupeoare și am zâmbit încordat.

— Vivian Lau. Îmi pare bine de cunoștință! am spus și i-am întins mâna.

A trecut o clipă până să mi-o strângă. Căldura lui mi-a cuprins palma și mi-a dat fiori.

— Așa se pare că te cheamă, dacă luăm în calcul de câte ori te-a strigat mama ta pe nume.

Vorbele lui tărăgănite îmi indicau că făcuse o glumă. Spre deosebire de privirea lui dură.

— Dante Russo. Plăcerea e de partea mea!

Iarăși mă ironiza. Subtil, dar tăios.

Dante Russo.

Directorul general al Russo Group, o legendă din topul de cinci sute de companii de succes al revistei *Fortune*, bărbatul care crease haosul de la gala Frederick Wildlife Trust, în urmă cu trei zile. Nu era doar un burlac eligibil; el era *cel mai râvnit* burlac. Miliardarul greu de prins în plasă, pe care toate femeile și-l doreau și pe care nimeni nu-l putea cuceri.

Avea treizeci și șase de ani, muncea nonstop și, până acum, nu dăduse vreun semn că ar vrea să renunțe la viața lui de burlac. Și atunci, de ce, dintre toți oamenii, Dante Russo însuși ar fi de acord cu o căsătorie aranjată?

— M-aș prezenta spunând ce avere am, a început el, însă ar fi nepolitic să te consider o străină, având în vedere scopul cinci din seara asta.

Zâmbetul lui nu era afectuos.

M-am îmbujorat când mi-am adus aminte că îmi auzise gluma făcută pe seama lui. Nu o spusese din răutate, dar să discuți despre banii altora era considerat vulgar, chiar dacă toată lumea bârfea.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, am răspuns eu cu răceală, mascându-mi rușinea. Nu vă faceți griji, domnule Russo! Dacă aș fi vrut să știu ce avere aveți, aș fi căutat pe Google. Sunt sigură că informațiile astea sunt la fel de ușor de obținut precum poveștile despre farmecul dumneavoastră legendar.

Ochii i-au scânteiat, însă nu am reușit să-l provoc să mai zică ceva.

În schimb, l-am fixat cu privirea pentru încă o clipă apăsătoare, după care el și-a retras mâna dintr-a mea și m-a măsurat din cap până în picioare, indiferent. Mâna îmi era caldă, dar

răceala îmi cuprindea corpul, ca indiferența unui zeu aflat în fața unui muritor.

Am încremenit din nou sub căutătura lui Dante, foarte conștientă de costumul meu cu fustă aprobat de Cecelia Lau, de cerceii mei cu perle și de pantofii cu tocuri joase. Renunșasem chiar și la rujul meu roșu preferat în favoarea culorii neutre care îi plăcea ei.

Aceasta era ținuta mea standard pentru a-mi vizita părinții și, judecând după grimasa lui Dante, el nu era deloc impresionat de ea.

Un amestec de neliniște și iritare mi-a răscolit stomacul când acei ochi întunecați și neiertători i-au găsit, din nou, pe ai mei.

Schimbaserăm doar câteva cuvinte, însă deja îmi erau clare două lucruri.

Unu, Dante avea să fie logodnicul meu.

Doi, s-ar putea să ne omorâm unul pe celălalt înainte să ajungem la altar.

CAPITOLUL 3

Dante

— Nunta va avea loc peste șase luni, a spus Francis. E destul timp pentru a planifica petrecerea, fără să ne lungim prea mult. Ar trebui să dăm sfară în țară cât mai repede.

A zâmbit. Tonul și expresia lui cordială nu îi dădeau de gol șiretenia. Imediat după sosirea mea, ne mutaserăm în living și începuserăm să discutăm despre nuntă.

M-a cuprins un sentiment de repulsie. *Normal* că voia ca lumea să afle cât mai repede că fică-sa se cupla cu un bărbat din familia Russo. Indivizii ca Francis ar face orice să urce în ierarhia socială, inclusiv să mă șantajeze, cu tupeu, în biroul *meu*, așa cum se întâmplase în urmă cu două săptămâni, chiar după moartea bunicului meu.

Deveneam din ce în ce mai nervos. Dacă ar fi fost după mine, Francis nu ar fi părăsit New Yorkul cu toate oasele întregi. Din păcate, aveam mâinile legate. Până nu găseam o cale *de scăpare*, trebuia să mă comport frumos.

În general.

— Ba nu, n-ar trebui, am zis eu și am luat în mână paharul de vin, închipuindu-mi cum îl strâng pe Francis de gât.